

den mindste Bøde ogsaa i disse Sager bliver 4 Kr.

Til §§ 24 og 45.

(Retsplejelovens §§ 320 og 596).

Disse Forslag, der gaar ud paa, at det af Højesteret under særlige Omstændigheder kan bestemmes, at Udgiften ved Mangfoldiggørelse af de saakaldte »Ekstrakter« skal bæres af Parterne eller den ene af disse, stilles bl. a., fordi det i nogle Tilfælde har vist sig, at der er blevet trykt Ekstrakter, som har haft et saa urimeligt stort Omfang, at det maatte findes retfærdigt, at vedkommende Parter selv kom til at betale Omkostningerne ved Fremstillingen af disse Ekstrakter. Derimod har man ikke ment, at det vilde være rigtigt at indføre en Bestemmelse om, at Ekstrakterne altid skulde betales af Parterne.

Til §§ 26—28.

(Retsplejelovens §§ 394, 417 og 441).

Ved Retsplejelovens § 394, 2. Stk., er det bl. a. bestemt, at Anke alene til Forandring af en Doms Bestemmelser om Sagsomkostninger og processuelle Straffe kun kan finde Sted med Justitsministeriets Tilladelse, og at saadan Tilladelse kun kan gives under visse nærmere angivne Betingelser.

Efter Retsplejelovens Ikrafttræden har Justitsministeriet imidlertid i nogle Tilfælde modtaget Andragender om saadan Anketilladelse enten paa Grund af, at Sagsomkostninger ved Dommen er blevet tilkendt med et ganske utilstrækkeligt Beløb, eller at der i Dommen overhovedet intet nævnes om Sagsomkostninger, eller at disse efter Andragerens Mening uden Grund er blevet ophævede.

I disse Tilfælde har Justitsministeriet som Følge af Undtagelsesbestemmelsens meget begrænsede Omfang maattet svare, at Ministeriet ikke havde Hjemmel til at meddele en Tilladelse som den ansøgte, uagtet der efter Ministeriets Skøn forelaa materielt gyldige Grunde til at ønske Forandring af Dommen paa det omhandlede Punkt.

Det foreliggende Forslag tilsigter at raade Bod paa dette Forhold ved i Stedet for den saa stærkt begrænsede Adgang til Anke, der nu haves overfor Dommens Bestemmelser om processuelle Straffe og Sagsomkostninger, at tillægge Vedkommende Ret til at anvende det simple og hurtigere Retsmiddel: *Kære*, saaledes at Muligheden

for at opnaa Justitsministeriets Tilladelse, der stadig er fornøden, dog kun forsaavidt angaar *Kæremaal* angaaende Sagsomkostninger, kun er betinget af, at Andragende derom fremsættes inden en vis Frist.

Til § 29.

(Retsplejelovens § 459).

Forslaget er motiveret ved, at de i Retsplejelovens § 459, 1. Stk., nævnte Erklæringer efter den gældende Ordning i København kun vil kunne udstedes af Overlægen ved Københavns Kommunehospitals 6. Afdeling og Stadslægen.

Man har saaledes været afskaaret fra at meddele Overlægen ved Almindeligt Hospital Bemyndigelse til at udstede de i Paragrafen omhandlede Lægeerklæringer, forsaavidt angaar de Personer, der er anbragte paa nævnte Hospital, og da en saadan Ordning i enkelte Tilfælde vil kunne være praktisk, søger man ved den foreslaaede Tilføjelse Hjemmel hertil.

Til §§ 31—38, 46, 48 og 49.

(Retsplejelovens §§ 480, 503, 507, 516, 519, 524, 526, 527, 600, 602 og 604).

Ved Retsplejelovens §§ 480 og 600, jfr. § 17, sidste Stykke, tillægges der Politimestrene Myndighed til i Købstæderne og Handelspladserne at foretage Udlæg og Udpankning i Lighed med den Myndighed, der allerede ved § 5 i Udpantningsloven af 29. Marts 1873 var tillagt Sognefogderne paa Landet.

Dette skete for at lette Dommerne og deres Kontorpersonale i deres Arbejde, idet man gik ud fra, at dette vilde være forholdsvis meget større end den til Politimestrene henlagte Virksomhed. Denne Forudsætning har imidlertid efter de siden Retsplejelovens Ikrafttræden indvundne Erfaringer vist sig ikke at være rigtig. Da tilmed Dommerne gennemgaaende er bedre udrustede med Medhjælp end Politimestrene, og da Delingen af den her omhandlede Gren af Fogedvirksomheden mellem Dommerne og Politimestrene gør Sagernes Ekspedition langsommere og mere omstændelig, mener Justitsministeriet at burde foreslaa, at man vender tilbage til den før Retsplejeloven — og for øvrigt ogsaa ifølge Retsplejeloven af 1909 — gældende Ordning, hvorefter Fogedvirksomheden i Købstæderne som Helhed henhører under Dommeren.

Det bemærkes, at Arbejdet med Skatteudpantninger maa antages at være blevet formindsket i væsentlig Grad ved Ansæt-